

Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης

Με πρωτοβουλία της UNESCO ορίστηκε η 21^η Μαρτίου ως Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης το 1999. Ο διεθνής πολιτιστικός οργανισμός θέλησε με αυτό τον τρόπο να προωθήσει την τέχνη της ποίησης και συγκεκριμένα τις προσπάθειες των μικρών εκδοτών να τυπώνουν συλλογές νέων ποιητών, την επιστροφή της προφορικής παράδοσης με την ανάγνωση ποιημάτων ενώπιον κοινού και την αποκατάσταση ενός διαλόγου μεταξύ της ποίησης και των άλλων μορφών τέχνης, πάνω στον αφορισμό του Ντελακρουά "Δεν υπάρχει τέχνη χωρίς ποίηση". Πετυχημένη στ' αλήθεια η επιλογή της ημέρας, αφού η Εαρινή Ισημερία είναι η στιγμή κατά την οποία ισορροπεί το φως με το σκοτάδι, η ζωή με το θάνατο, η γέννηση με τη φθορά. Είναι σαφώς μια υπόμνηση ότι η ποίηση ταλαντεύεται ανάμεσα στο αιώνιο και στο εφήμερο, ακροβατεί ανάμεσα στο αναλλοίωτο και στο μεταβαλλόμενο, στο αθάνατο και στο θνητό. Και ίσως τελικά η Ποίηση να είναι ο ανθρώπινος Δούρειος ίππος, το μυστικό προγεφύρωμα ανάμεσα σ' αυτούς τους δυο κόσμους. Ένα πάντως είναι σίγουρο: Η Ποίηση από την πρώτη της εμφάνιση ως την ώρα που γράφονται αυτές οι αράδες, απέκτησε φανατικούς φίλους και ορκισμένους εχθρούς. Άλλοι την είδαν ως πράξη ερωτική κι άλλοι ως μια πράξη απόγνωσης. Άλλοι και τα δύο. Πράξη ερωτική και συνάμα πράξη απόγνωσης. Μερικοί την αγάπησαν με πάθος κι άλλοι τη θεώρησαν πολυτέλεια σαλεμένων μυαλών. Προσωπικά ως φιλόλογος, έχω καταλήξει στο ασφαλές συμπέρασμα: Ποίηση είναι η απλή σκέψη του λέγοντος (ή μάλλον του γράφοντος) που διατρέχει το αορίστως επαναλαμβανόμενο στο παρελθόν (κάποτε και στο παρόν και το μέλλον), οικοδομεί το προσδοκώμενο καταναλώνοντας υλικά της πραγματικότητας, για να καταλήξει μοιραία σε υποθετικούς λόγους του μη πραγματικού.

Όταν ρώτησαν την **Κική Δημουλά** τι είναι ποίηση είπε : ρωτήστε τη σοφή την άγνοια. Είναι από τα πιο επηρμένα μυστήρια, τα πιο αχανή, και μόνο ικανοποίηση στις παρομοιώσεις δίνεις, αν πεις ότι η ποίηση είναι ένα μείγμα εύγεστων δηλητηρίων σε χρυσά δελεαστικά ποτήρια, ή ότι είναι ο πειρασμός, ο δαίμονας που μπαίνει ξαφνικά στο σώμα του κανονικού, προκαλώντας ένα σεληνιασμό γόνιμο, ή ακόμα ότι είναι ένα είδος ευθανασίας των πραγμάτων που υποφέρουν μέσα μας, είτε ως ανικανοποίητα είτε ως προδομένα...

Περισσότεροι αφορισμοί για την ποίηση:

Η ποίηση είναι ανάπτυξη ενός επιφωνήματος
Βαλερύ

Η ποίηση είναι η αναζήτηση του ανεξήγητου

Στήβενς

Η ποίηση είναι το άλλο πρόσωπο της υπερηφάνειας.

Οδυσσέας Ελύτης

Η ποίηση είναι σαν ένα πουλί, αγνοεί όλα τα σύνορα.

Yevgeny Yevtushenko

Η ποίηση είναι μια αρρώστια του μυαλού.

Alfred de Vigny

Ποίηση είναι να κατοικείς έξω από τη μέρα

Jorge Mijos

Η ποίηση αρχίζει πάντα, όταν κάποιος που πρόκειται να γίνει ποιητής, διαβάξει ένα ποίημα.

Μίλτον

Η ποίηση είναι μια λύτρωση ατομική - αν όχι ανάδειξη. Μπορείς μian άκρη μόνο της αλήθειας να σηκώσεις, να ρίξεις λίγο φως στην πλαστογραφημένη σου ζωή

Τίτος Πατρίκιος

Η ποίηση μας δημιουργεί την εντύπωση, όχι πως ανακαλύψαμε κάτι καινούργιο, αλλά πως θυμηθήκαμε κάτι που είχαμε ξεχάσει.

Μπράντλεϋ

Η ποίηση είναι το καταφύγιο που φθονούμε.

Καρυστάκης

Η ποίηση είναι ένας φασιανός που χάνεται στους θάμνους

Στήβενς

Η ποίηση έχει σώμα ζεστό κι ολοζώντανο και το αίμα της κυκλοφορεί όπως το όνειρο στον ύπνο και στις φλέβες.

Νόρα Αναγνωστάκη

Η ποίηση έχει τις ρίζες της στην ανθρώπινη ανάσα.

Σεφέρης

Η ποίηση υπαγορεύεται από ένα δαιμόνιο, αν και θα ήταν υπερβολή να το χαρακτηρίσει κανείς αγγελικό.

Ζεζλάβ Μίλοζ

Η ποίηση δεν είναι παρά ένας μεγεθυντικός φακός της πραγματικότητας. Η μεγέθυνση των αληθινών διαστάσεων του ανθρώπου και του κόσμου που μας περιβάλλει, μπορεί να μας μεταδώσει την αίσθηση του μεγαλείου της ζωής την οποία είμαστε έτοιμοι να καταστρέψουμε.

Νικηφόρος Βρεττάκος

Η ποίηση είναι έκφραση, αν ένας στίχος είναι έκφραση, αν καθένα από τα μέρη που απαρτίζουν ένα στίχο, κάθε μία λέξη, είναι εκφραστικά μόνα τους.

Κρότσε

Η ποίηση δεν είναι ο τρόπος να μιλήσουμε αλλά ο καλύτερος τοίχος να κρύψουμε το πρόσωπό μας.

Αναγνωστάκης

Η ποίηση είναι δυο θαμποί προβολείς μες στην ομίχλη, ένα δελτάριο σε φίλους που λείπουν με τη μοναδική λέξη ζω.

Αναγνωστάκης

Η ομορφιά караδοкеί. Αν είμαστε ευαίσθητοι, θα την αισθανθούμε μέσα στην ποίηση όλων

των γλωσσών.

Μπόρχες

Η ποίηση είναι ανάπτυξις στίλβοντος ποδηλάτου.

Εμπειρικός

Η ποίηση είναι χαρταετός που ξέφυγε απ' τα χέρια παιδιού.....πεταλούδα που γλιτώνει απ' τη φωτιά..... νύχτα στρωμένη τσιγάρα λέξεις ?

Θωμάς Γκόρπας

Η ποίηση αρχίζει με την επίγνωση εκ μέρους μας όχι της Πτώσης, αλλά του ότι πέφτουμε.

Μπλουμ

Όταν διαβάζουμε ένα καλό ποίημα, φανταζόμαστε πως κι εμείς θα μπορούσαμε να το έχουμε γράψει, πως το ποίημα προϋπήρχε μέσα μας.

Μπόρχες

Η ποίηση ένα πράγμα ανάλαφρο, ιερό και φτερωτό.

Πλάτων

Η ποίηση δεν είναι ένα ελευθέρωμα της συγκίνησης, αλλά απόδραση από τη συγκίνηση.

Δεν είναι έκφραση της προσωπικότητας, αλλά απόδραση από την προσωπικότητα.

Έλιοτ

Εκείνος που γράφει ποιήματα είναι ακριβώς εκείνος που περνά άφοβος από νεκροταφείο νύχτα.

Νίκος Καρούζος

Το ποίημα θέλω να είναι νύχτα, περιπλάνηση σε ξεμοναχιασμένους δρόμους και σε αρτηρίες όπου η ζωή χορεύει

Νίκος Αλέξης Ασλάνογλου

Η ποίηση είναι η πιο πυκνή μορφή προφορικής έκφρασης.

Πάουντ

Η ποίηση είναι σκέψεις που αναπνέουν, και λέξεις που καίνε.

Edgar Allan Poe

Ποίηση είναι όταν ένα συναίσθημα έχει βρει τη σκέψη του και όταν η σκέψη έχει βρει τις λέξεις της.

Robert Frost

Ένα ποίημα αρχίζει με απόλαυση και τελειώνει σε σοφία.

Robert Frost

Ένας ποιητής πρέπει να αφήνει ίχνη του περάσματός του, όχι αποδείξεις.

Γουάλλας Στίβενς

Το ποίημα αναγγέλει τον θάνατο του ποιητή την εξορία του ενικού αριθμού

Τάσος Κουράκης

Η ποιότητα ενός μεγάλου ποιητή είναι πανταχού παρούσα και πουθενά ορατή σαν μία ξεχωριστή συγκίνηση.

Κόλεριτζ ή Ντε Κουίνσυ

Αν κάποιος μάθει καλά ελληνικά, μπορεί να βρει σχεδόν "ολόκληρη την ποίηση" στον Όμηρο.

Πάουντ

Είναι παράξενο πως γράφει κανείς ποιήματα.

Σεφέρης

Οι ποιητές όλων των εποχών έλαβαν μέρος στη συγγραφή ενός Μεγάλου Ποιήματος αενάως εν εξελίξει.

Σέλλεϋ

Στην ίδια την ουσία της ποίησης υπάρχει κάτι το απρεπές: Φανερώνονται πράγματα που δεν ξέραμε πως τα κρύβαμε μέσα μας και τρομάζουμε σα να είχε ξεπηδήσει μια τίγρης και στεκόταν μπροστά μας στο φως τινάζοντας την ουρά της.

Σέσλαβ Μίλοζ

Όλη η ποίηση είναι πειραματική.

Στήβενς

Οι λέξεις φταίνε... αυτές ενθάρρυναν τα πράγματα ν' αρχίσουν να συμβαίνουν..

Κική Δημουλά

Η ποίηση είναι η αιτία που φθείρει το κάθε τι από το μη είναι στο είναι.

Πλάτωνας

Η ζωγραφική είναι σιωπηλή ποίηση, και η ποίηση είναι ζωγραφική που μιλάει.

Σιμωνίδης

"Διο ευφυούς η ποιητική εστιν ή μανικού. Τούτων γαρ οι μεν εύπλαστοι οι δε εκστατικοί εισίν".

(Η τέχνη της ποίησης είναι έργο του προικισμένου μάλλον παρά του μανικού καλλιτέχνη, γιατί ο πρώτος είναι ο επιδέξιος μιμητής, ενώ ο δεύτερος κατέχεται από ενθουσιασμό και του λείπει η ψυχική ηρεμία).

Αριστοτέλης

Ποιήματα ποιητικής (για την ποίηση).

Τα Αντικλείδια

Η Ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή.

Πολλοί κοιτάζουν μέσα χωρίς να βλέπουν τίποτα και προσπερνούνε. Όμως μερικοί κάτι βλέπουν, το μάτι τους αρπάζει κάτι και μαγεμένοι πηγαίνουνε να μπουν.

Η πόρτα τότε κλείνει. Χτυπάνε μα κανείς δεν τους ανοίγει. Ψάχνουνε για το κλειδί.

Κανείς δεν ξέρει ποιος το έχει. Ακόμη και τη ζωή τους κάποτε χαλάνε μάταια γυρεύοντας το μυστικό να την ανοίξουν.

Φτιάχνουν αντικλείδια. Προσπαθούν.

Η πόρτα δεν ανοίγει πια. Δεν άνοιξε ποτέ για όσους μπόρεσαν να ιδούν στο βάθος.

Ίσως τα ποιήματα που γράφτηκαν

από τότε που υπάρχει ο κόσμος

είναι μια ατέλειωτη αρμαθιά αντικλείδια

για ν' ανοίξουμε την πόρτα της Ποίησης.
Μα η Ποίηση είναι μια πόρτα ανοιχτή.

Γιώργης Παυλόπουλος
Από τη συλλογή "Τα αντικλείδια", εκδ. Στιγμή

Ο ποιητής

Πρέπει να 'ναι δύσκολη
η δουλειά του ποιητή.
Προσωπικά, δεν το ξέρω.
Εγώ σ' όλη μου τη ζωή
έγραφα μόνο
κάτι μακριά, απελπισμένα γράμματα
για τις άνυδρες συνοικίες,
τα 'κλεινα σε μπουκάλια
και τα πετούσα στους υπονόμους.

Τζένη Μαστοράκη

Ο στρατιώ της ποιητής

Δεν έχω γράψει ποιήματα
μέσα σε κρότους
μέσα σε κρότους
κύλησε η ζωή μου.

Την μίαν ημέρα έτρεμα,
την άλλην ανατρίχιαζα
μέσα στο φόβο,
μέσα στο φόβο
πέρασε η ζωή μου.

Δεν έχω γράψει ποιήματα,

δεν έχω γράψει ποιήματα,
μόνο σταυρούς
σε μνήματα
καρφώνω.

Μίλτος Σαχτούρης

Ο ελεγκτής

Ένας μπαξές γεμάτος αίμα
είν' ο ουρανός
και λίγο χιόνι
έσφιξα τα σκοινιά μου
πρέπει και πάλι να ελέγξω
τ' αστέρια
εγώ
κληρονόμος πουλιών
πρέπει
έστω και με σπασμένα φτερά
να πετάω.

Μίλτος Σαχτούρης

Τα δώ ρα

Σήμερα φόρεσα ένα
ζεστό κόκκινο αίμα
σήμερα οι άνθρωποι μ' αγαπούν
μιά γυναίκα μου χαμογέλασε
ένα κορίτσι μου χάρισε ένα κοχύλι
ένα παιδί μου χάρισε ένα σφυρί

Σήμερα γονατίζω στο πεζοδρόμιο
καρφώνω πάνω στις πλάκες
τα γυμνά ποδάρια των περαστικών
είναι όλοι τους δακρυσμένοι

όμως κανείς δεν τρομάζει
όλοι μέιναν στις θέσεις που πρόφτασα
είναι όλοι τους δακρυσμένοι
όμως κοιτάζουν τις ουράνιες ρεκλάμες
και μιά ζητιάνα που πουλάει τσουρέκια
στον ουρανό

Δυο άνθρωποι ψιθυρίζουν
τι κάνει την καρδιά μας καρφώνει;
ναι την καρδιά μας καρφώνει
ώστε λοιπόν είναι ποιητής.

Μίλτος Σαχτούρης

Είναι παιδιά πολλών ανθρώπων τα λόγια μας
Σπέρνονται γεννιούνται σαν τα βρέφη
ριζώνουν θρέφονται με το αίμα
Όπως τα πεύκα κρατούνε τη μορφή του αγέρα
ενώ ο αγέρας έφυγε, δεν είναι εκεί
το ίδιο τα λόγια φυλάγουν τη μορφή του ανθρώπου
ο άνθρωπος έφυγε, δεν είναι εκεί

Γιώργος Σεφέρης Τρία κρυφά ποιήματα

Με τις λέξεις σου να είσαι πολύ προσεχτικός
όπως είσαι ακριβώς μ' έναν βαριά τραυματισμένο
που κουβαλάς στον ώμο.
Εκεί που προχωράς μέσα στη νύχτα
μπορεί να τύχει να γλιστρήσεις
στους κρατήρες των οβίδων
μπορεί να τύχει να μπλεχτείς στα συρματοπλέγματα.
Να ψαχουλεύεις στο σκοτάδι με τα γυμνά σου πόδια
κι όσο μπορείς μη σκύβεις
για να μη σούρνονται τα χέρια του στο χώμα.
Βάδιζε πάντα σταθερά
σαν να πιστεύεις πως θα φτάσεις
πριν σταματήσει η καρδιά του.
Να εκμεταλλεύεσαι
κάθε λάμψη απ' τις ριπές των πολυβόλων
για να κρατάς σωστόν τον προσανατολισμό σου

πάντοτε παράλληλα στις γραμμές των δυο μετώπων.
Ξεπνοϊσμένος έτσι να βαδίζεις
σαν να πιστεύεις πως θα φτάσεις
εκεί στην άκρη του νερού
εκεί στη πρωινή την πράσινη σκιά ενός μεγάλου δέντρου.
Προς το παρόν, να 'σαι πολύ προσεχτικός
όπως είσαι ακριβώς μ' έναν μελλοθάνατο
που κουβαλάς στον ώμο.

Άρης Αλεξάνδρου
από την ανθολογία του Αντώ νη Φωστιέρη,
Η λέξη στη σύγχρονη ελληνική ποίηση,
περ. Η λέξη, τεύχ. 200, Απρίλιος-Ιούνιος 2009

Ξέρω πως είναι τίποτε όλ' αυτά
και πως η γλώσσα που μιλώ δεν έχει αλφάβητο

Αφού και ο ήλιος και τα κύματα είναι μια γραφή

συλλαβική που την αποκρυπτογραφείς μονάχα
στους καιρούς της λύπης και της εξορίας
Κι η πατρίδα
μια τοιχογραφία μ' επιστρώσεις διαδοχικές
φράγκικες ή σλάβικες
που αν τύχει και βαλθείς να την αποκαταστήσεις
πας αμέσως φυλακή
και δίνεις λόγο
Σ' ένα πλήθος Εξουσίες ξένες
μέσω της δικής σου πάντοτε
Όμως
ας φανταστούμε σ' ένα παλαιών καιρών αλώνι
που μπορεί να 'ναι και σε πολυκατοικία
ότι παίζουνε παιδιά
κι ότι αυτός που χάνει
Πρέπει σύμφωνα με τους κανονισμούς
να πει στους άλλους και να δώσει μian αλήθεια
Οπότε βρίσκονται στο τέλος όλοι να κρατούν
στο χέρι τους ένα μικρό
Δώρο ασημένιο ποίημα.

Οδυσσέας Ελύτης
από Το φωτόδεντρο και η δέκατη τέταρτη ομορφιά, 1971

Συγκεντρωτική έκδοση Ποίηση (πέμπτη έκδοση, 2008

Η ποίηση είναι ένα ταξίδι
Σ? άγνωστη χώρα.
Η ποίηση είναι ταυτόσημη
Με την παραγωγή ραδίου.
Για μια και μόνο λέξη
Λιώνεις χιλιάδες τόνους
Γλωσσικό μετάλλευμα.

Βλαντιμίρ Μαγιακόβσκι

Πίσω από την καθημερινή κόλαση των λέξεων
Τα ποιήματα ανασαίνουν ζωντανά και το καθαρό
τους νόημα καθρεφτίζει παντού μια φανταστική
ευτυχία, που ποτέ δε θα πυρποληθεί.

Τάκης Σινόπουλος

Τι νομίζεις, λοιπόν κατά βάθος η ποίηση

είναι μια ανθρώπινη καρδιά

φορτωμένη όλο τον κόσμο.

Νικηφόρος Βρεττάκος

Πολλοί στίχοι είναι σαν αργυρές κλωστές δεμένες
στα καμπανάκια των άστρων- αν τους τραβήξεις,
μια ασημένια κωδωνοκρουσία δονεί τον ορίζοντα.
Πολλά ποιήματα μένουν αργά τη νύχτα στην ερημιά
βρέχουν κάθε τόσο τα τέσσερα δάχτυλα
των στίχων τους σ? ένα ρυάκι,
ύστερα χάνονται ονειροπαρμένα μες στο δάσος,
πνίγονται στο χρυσό πηγάδι της σελήνης-
ένα σωστό ποίημα όμως ποτέ δεν καθυστερεί
σε μια γωνιά του ρεμβασμού.
Είναι πάντα στην ώρα του, λέει παρών
στο πρώτο κάλεσμα της εποχής του.

(Γιάννης Ρίτσος)

Το πρώ το σκαλί

Εις τον Θεόκριτο παραπονιούνταν
μιά μέρα ο νέος ποιητής Ευμένης·
«Τώρα δυό χρόνια πέρασαν που γράφω
κ' ένα ειδύλιο έκαμα μονάχα.
Το μόνον άρτιόν μου έργον είναι.
Αλλοίμονον, είν' υψηλή το βλέπω,
πολύ υψηλή της Ποιήσεως η σκάλα·
και απ' το σκαλί το πρώτο εδώ που είμαι
ποτέ δεν θ' αναιβώ ο δυστυχισμένος».
Ειπ' ο Θεόκριτος· «Αυτά τα λόγια
ανάρμοστα και βλασφημίες είναι.
Κι αν είσαι στο σκαλί το πρώτο, πρέπει
νάσαι υπερήφανος κ' ευτυχισμένος.
Εδώ που έφθασες, λίγο δεν είναι·
τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα.
Κι αυτό ακόμη το σκαλί το πρώτο
πολύ από τον κοινό τον κόσμο απέχει.
Εις το σκαλί για να πατήσεις τούτο
πρέπει με το δικαίωμά σου νάσαι
πολίτης εις των ιδεών την πόλι.
Και δύσκολο στην πόλι εκείνην είναι
και σπάνιο να σε πολιτογραφήσουν.
Στην αγορά της βρίσκεις Νομοθέτας
που δεν γελά κανέναν τυχοδιώκτη.
Εδώ που έφθασες, λίγο δεν είναι·

τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα».

Κωνσταντίνος Π. Καβάφης

Ποιητική

Προδίδετε πάλι την Ποίηση, θα μου πεις,
Την ιερότερη εκδήλωση του Ανθρώπου
Τη χρησιμοποιείτε πάλι ως μέσον, υποζύγιον
Των σκοτεινών επιδιώξεών σας
Εν πλήρει γνώσει της ζημιάς που προκαλείτε
Με το παράδειγμά σας στους νεωτέρους.

- Το τι δ ε ν πρόδωσες ε σ ύ να μου πεις
Εσύ κι οι όμοιοί σου, χρόνια και χρόνια,
Ένα προς ένα τα υπάρχοντά σας ξεπουλώντας
Στις διεθνείς αγορές και τα λαϊκά παζάρια
Και μείνατε χωρίς μάτια για να βλέπετε, χωρίς αυτιά
Ν' ακούτε, με σφραγισμένα στόματα και δεν μιλάτε.
Για ποια ανθρώπινα ιερά μάς εγκαλείτε;

Ξέρω : κηρύγματα και ρητορείες πάλι, θα πεις.
Ε ναι λοιπόν! Κηρύγματα και ρητορείες.

Σαν π ρ ό κ ε ς πρέπει να καρφώνονται οι λέξεις
Να μην τις παίρνει ο άνεμος.

Μανόλης Αναγνωστάκης
από τη συλλογή Ο στόχος, 1970

Διερώ τηση για μην κάθομαι άεργος

Ποτέ στ' αλήθεια δεν το 'μαθα
τι είναι τα ποιήματα.
Είναι πληγώματα
είν' ομοιώματα
φενάκη
φρεναπάτη;

Φρενάρισμα ίσως;
ταραχώδη κύματα;
τι είναι τα ποιήματα;
Είν' εκδορές απλά γδαρσίματα;
είναι σκαψίματα;
Είναι ιώδιο; είναι φάρμακα;
είναι γάζες επιδέσμοι
παρηγόρια ή διαλείμματα;
Πολλοί τα βαλσαμώνουν ως μηνύματα.
Εγώ τα λέω ενθύμια φρίκης.

Νίκος Καρούζος

Εσύ και το ποίημα

Έρχεσαι και ξανάρχεσαι σ' αυτή την αίθουσα
τόσο γυμνή που σε κοιτάζουν όλοι
Βασανίζεις τα καθίσματα
σα να βασανίζεις τον ένοχο
Σου λέω να πνίξεις μέσα σου αυτά τα άγρια πουλιά
μα εσύ τα λευτερώνεις.
Γίνεσαι μαύρη από τη λύπη σου
κι έρχεσαι εδώ.
Από καιρό έρχεσαι και ξανάρχεσαι.
Τα γόνατά σου αστράφτουν μέσα στην αίθουσα.
Σου πλένω με τα δάκρυά μου
τα χέρια και τις μασχάλες.
Σου πλένω τα πόδια ως τα βουνά.
Σου χαρίζω την πιο ζεστή μου φωνή για να ντυθείς.
Μα εσύ φεύγεις
όπως ήρθες
γυμνή
για να υπάρχει πάντα ένα Ποίημα
να λέει
για σένα
από τη συλλογή Αντίστιξη του Τάκη Σινόπουλου

Θυμάμαι παιδί που έγραψα κάποτε

τον πρώτο στίχο μου.

Από τότε ξέρω ότι δε θα πεθάνω ποτέ -

αλλά θα πεθαίνω κάθε μέρα.

Τάσος Λειβαδίτης

Αν γράφω ποιήματα είναι γιατί το ξέρω
Όλα τ' αλφάβητα του κόσμου έχουνε λιώσει
Όλες οι λέξεις κι όλ' οι στίχοι έχουν τελειώσει
Οι μέρες το κουτσό τους πόδι μού χτυπάει την πόρτα
Το λυσσασμένο σάλιο τους το γυάλινο τους γέλιο
Και τα ποιήματα
Τ' ασημικό που δε θα το πουλήσω
- Ποιος τ' αγόραζε; -
Μια προδομένη υπόθεση λοιπόν
Μια πλήρης ήττα.

Αντώ νης Φωστιέρης από τη συλλογή Σκοτεινός έρωτας, 1977

Non multa sed multum (κατάσταση και ανύψωση του Καβάφη)

Κανένας παλαιότερος τόσο σημερινός στη ρωμιοσύνη,
τη γλώσσα τη χειραγωγήσε στην ύπνωση
της ακέραιης φλόγας οπού μάταια
σηκώνει των σκοταδιών τα καπάκια,
τη γλώσσα του την πήρε δώθε-κείθε και την έκανε
μια σύριγγα για ενδοφλέβιο τραγούδι
καταναλίσκοντας αργά τους δύσκολους
ενιαυτούς των ελληνίδων λέξεων
αποστηθίζοντας ολάκερο το θάνατο
σε δέκα-δεκαπέντε στίχους
μ' εκείνη τη μαβιά φωτιά στα μάτια του Φερνάνζι
με εκλεκτή συγκίνηση με ιδεώδη λάθη
με χάρισμα χαρούμενο στα ερειπωμένα βάθη.
Τι είναι όμως που κομίζει τα ποιήματα
τι είναι που με δαύτα επωάζει την άβυσσο;
Φεγγάρι μου στη σκοτεινιά ζεστό βυζί της νύχτας

τι είναι - λέγε μου εσύ - τα θάλλοντα ποιήματα;
Μην είναι τα ασημοφώτιστα οστά της Ειμαρμένης;

Νίκος Καρούζος
από τη συλλογή Αναμνηστική λήθη, 1982

Η ποίηση μοιάζει ανάρρωση γλυκιά με απουσίες δικαιολογημένες...
Με τέσσερις αισθήσεις γυρίζει ή με έξι
ραβδοσκοπώντας φλέβες του ουρανού
ώσπου σκοντάφτει στον προτελευταίο στίχο...
Ο τελευταίος στίχος δεν μένει πάντα τελευταίος.
Κάποτε γίνεται πρώτος στίχος ενός ποιήματος
που γράφει κάποιος αναγνώστης

■ **Μιχάλης Γκανάς**

Εγχειρίδιο Ποιητικής

1. Αν ζήσεις μ? ένα ποίημα, θα πεθάνεις μόνος.
 2. Αν ζήσεις με δύο ποιήματα, θ? αναγκαστείς να απατήσεις το ένα.
 3. Αν συλλάβεις ένα ποίημα, θ? αποκτήσεις ένα παιδί λιγότερο.
 4. Αν την ώρα που γράφεις φοράς το στέμμα σου,
οι άλλοι θα σε κοροϊδεύουν.
 5. Αν την ώρα που γράφεις δεν φοράς το στέμμα σου,
θα κοροϊδεύεις εσύ τον εαυτό σου.
 6. Αν επαινείς τα ποιήματά σου, θα σ? αγαπήσουν οι βλάκες.
 7. Αν επαινείς τα ποιήματά σου κι αγαπάς τους βλάκες,
θα σταματήσεις να γράφεις.
 8. Αν γράφεις ένα ποίημα και επαινέσεις το ποίημα κάποιου άλλου,
θα σ? ερωτευθεί μια ωραία γυναίκα.
 9. Αν γράφεις ένα ποίημα και επαινέσεις υπερβολικά το ποίημα κάποιου άλλου,
θα σε προδώσει μια ωραία γυναίκα.
 10. Αν αφήσεις τα ποιήματά σου γυμνά,
θα σε κατατρώχει ο φόβος του θανάτου.
 11. Αν σε κατατρώχει ο φόβος του θανάτου,
τα ποιήματά σου θα σε σώσουν.
 12. Αν απαρνηθείς τα ποιήματά σου για την πεζογραφία,
θα βγεις σίγουρα κερδισμένος.
- Η ποίηση θα αντέξει και χωρίς εσένα.

Χάρης Βλαβιανός Νέα Ποιήματα 1996 ? 1997

Η πρόταση μας για όσους "ψάχνονται" περισσότερο:

Έκτωρ Κακναβάτος, □ Βραχέα και μακρά, εκδ. Άγρα

«Ο ποιητής είναι το υποκείμενο ενός παραληρήματος που εκπορεύεται από την αναντιστοιχία πραγματικότητας και γλώσσας». Στα «Βραχέα και μακρά», ο Έκτωρ Κακναβάτος συγκεντρώνει ποιητικά αποφθέγματα για την ποίηση, τη γλώσσα και τον λόγο, συνενώνει την ποίηση με τα μαθηματικά, με τη φιλοσοφία, την ιστορία και τις θεωρίες του χάους.